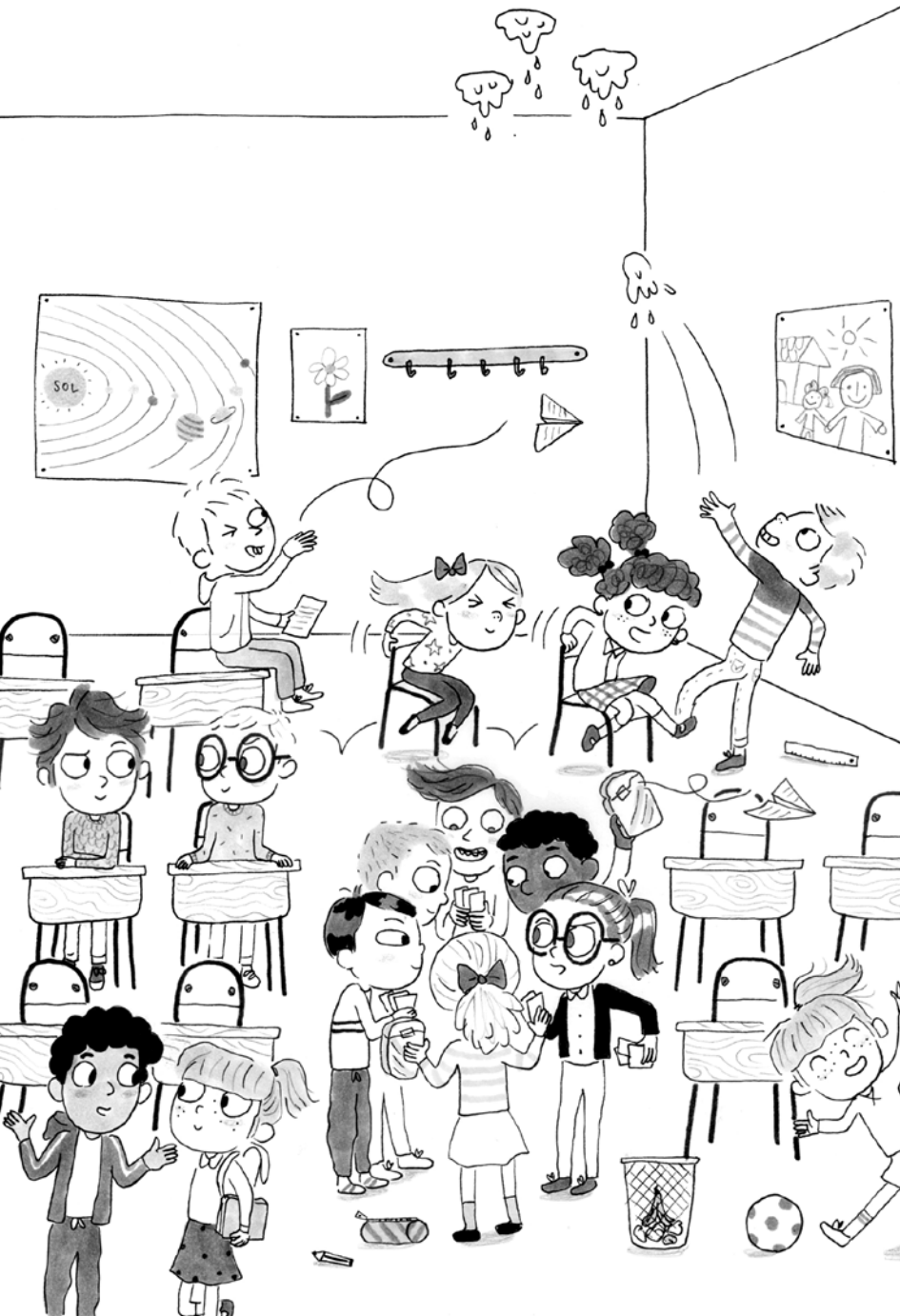

Kaip ir paprastai, **Padūkėlių mokyklos** 2 a mokiniai laukė, kol pro klasės duris įžengs jų mokytoja Ana, ir darė tai, kas jiems geriausiai sekėsi: **dūko**. (Mokykla juk ne šiaip sau užsitarnavo tokį vardą!) Būrelis berniukų ir mergaičių klasės viduryje greitosiomis įrengė žaidimų **kortelių juodąjį turgų**, ir šiandien uoliai vyko retų kortelių mainai į pietų sumuštinis. Vienas mokinys buvo nusprendęs, kad lubos dailiau atrodys šen bei ten **aplipdytos šlapiais popierėliais**, ir jau buvo pradėti **apdailos darbai**. Dvi mergaitės klasės gale varžėsi kvapą

gniaužiančiose lenktynėse su kėdėmis, keldamos tokį baisų bildesį, kad aidėjo visa mokykla. Tačiau net ir toks triukšmas neblaškė kito mokinio, iš visos širdies pasišovusio paversti savo pasaulio pažinimo sąsiuvinį žavia popierinių lėktuvėlių flotile. Trumpai tariant, dėjosi tokia pat velniava kaip ir kas rytą!

Aplink **siaučiant chaosui**, tik Lukas ir Karlosas tyliai ramiai sėdėjo savo suoluose. Kiekvienas, kuris bent kiek juos pažinojo, galėjo iškart suprasti, ką tai reiškia... **Jie kažką rezga!** Tačiau ir tie, kurie jų visai nepažinojo, būtų nuspėję, nes Luko šypsena buvo **tokia piktdžiugiška**, kad teisme ją būtų buvę galima pateikti kaip įkaltį. Be viso kito, Lukas garsėjo kaip kasmetinis **oficialaus Padūkėlių mokyklos išdaigininko titulo** laimėtojas. Ir nors iš tikrųjų šis titulas

buvo neoficialus ir išgalvotas paties Luko, be to, daugiau niekas dėl jo nesivaržydavo, Lukas į jį žiūrėjo **labai labai rimtai**.

Karlosas tik šiais mokslo metais buvo pradėjęs lankyti Padūkėlių mokyklą, bet beveik iškart tapo geriausiu Luko draugu. Ir paaiškėjo, kad Karlosas pats linkęs netyčia krėsti juokelius ir šunybes ir visada sugeba visur įverti Luką!

– Hm... Šiandien mūsų laukia įtempta dienele! – tarė Lukas, pasirėmęs ranka smakrą. – Žvilgtelsiu į savo užrašų knygelę...

– Užrašų knygelę?! Kokią?! – paklausė Karlosas. – Tu gyvenime neužsirašai, kas užduota!

– **Knygelę, kurioj rašausi juokelius, drauguži. Pažiūrėkim...** Pirmiausia – juokelis „Gaivusis balionas“. Klasikinis

pokštas! Kai taip karšta, Ana mums tik padėkos! Viskas, kaip ir turi būti?

Karlosas linktelėjo ir parodė į klasės duris, virš kurių pūpsojo didžiulis balionas, pripiltas kažkokio skysčio. Durys buvo praviros, balionas vos vos laikėsi ir be perstojo virpėjo. To, kuris pirmas prisilies prie durų, laukė didžiulė staigmena!

– Tvarka, – pasakė Lukas ir išbraukė šį punktą. – Beje, kitas juokelis **tave sužavės!** Tualete pripilsim į kriauklę

pomidorų sulčių, primesim netikrų dantų, o kai kas nors ateis, išbėgsim šaukdami: „Dantukų fėja, padarėm tai dėl tavęs!“ Pamatysi, kaip ištįs veidai!

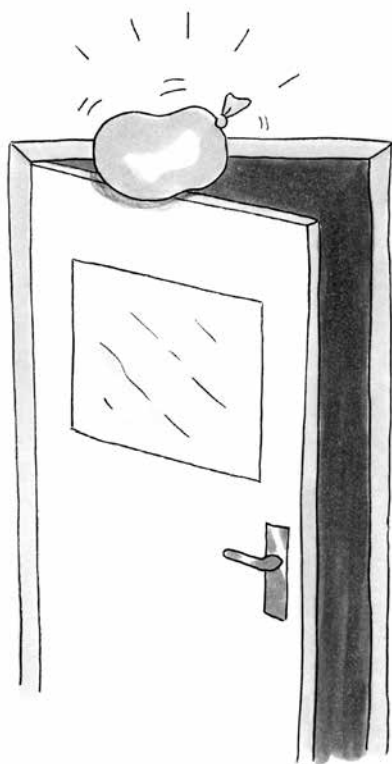
– Pala pala... – tarė Karlosas, išplėtęs akis, kurios už didžiulių akinių ir taip atrodė didesnės, nei buvo. – Nori pasakyti, pomidorų sultys buvo ne balionui?

– Ne, ne, ne! **Aišku, kad ne!** Ir sugalvok tu man! – atsainiai atsakė Lukas. –

Balionas turi būti su vandeniu. Vienas dalykas – šiek tiek atgaivinti Aną, ir **visai kas kita** – išversti ant jos visą balioną pomidorų sulčių. Įsivaizduoji? Tai jau būtų **tikra beprotybė!**

Lukas staiga nutilo ir taip pat išsprogino akis: tik dabar suprato, kaip jie **prisidirbo!** Karlosas susipainiojo ir pripylė į balioną **pomidorų sulčių!** O jų mokytoja Ana tuoj ateis ir atlapos duris! Lukui liko

vos kelios sekundės, kad užkirstų kelią siaubingai katastrofai, todėl jis pašoko iš vietos ir taip nuskuodė, kaip buvo skuodęs gal tik porą kartų gyvenime. Būtų atbėgęs prie durų anksčiau, jei nebūtų tekę aplenkti dviejų ant grindų besiritinėjančių berniukų ir jei ne jo jo kamuoliukas, kuris,

nežinia iš kur atskriejęs, vos neišmušė jam dantų, bet, svarbiausia, jam **pavyko**. Dabar reikėjo tik labai labai atsargiai nukelti balioną ir...

PLIŪKŠT! Balionas tęškėsi tiesiai ant galvos Anai, kuri kaip tyčia tuo metu žengė pro duris. Vargšė mokytoja liko nuo galvos iki kojų aplieta pomidorų sultimis. Labiau priminė ne pedagogę, o kruvino siaubo filmo personažą! Klasėje stojo mirtina tyla, ir visi atsitraukė nuo savo veiklos pasižiūrėti, kas atsitiko. Netikėdami savo akimis, antrokai spoksojo į Aną ir Luką. Daugelis – atvipusiais žandikauliais.

– La-bas rytas, mokytoja Ana, – išlemeno Lukas, toks pat skaisčiai raudonas kaip ir jo mokytoja. – At-at-rodo, raudona spalva jums visai tinka. De-dera prie plaukų ir pagyvina veidą.

Tada atsitiko kai kas **labai keisto**. Ana buvo geranoriška mokytoja ir paprastai ramiai žiūrėdavo į bet kokius juokelius. Bet šįkart, nors viskas atsitiko netyčia, Lukas su Karlosu suprato perlenkę lazdą ir buvo pasiruošę blogiausiam. Tačiau, užuot

įširdusi, Ana tik abejingai patraukė pečiais
ir apsisuko eiti atgal.

– Gal dar rasiu kokius nudriskusius
treningus, užsilikusius nuo stovyklos, –
atsainiai tarė. – Einu persirengti.

Išsitraukit pasaulio pažinimo sąsiuvinius
ar dar ką nors...

Ką?! Kas jai, po galais?